

VN/35254/2025

Lausunto luonnoksesta ohjeeksi riskinarviointiin ja viranomaistoimintaan tapauskohtaisessa EEJ-menettelyssä (RASTERI)

Suomen ympäristökeskus on valmistellut luonnoksen ohjeeksi tapauskohtaisen ei enää jätettä (EEJ)-menettelyn riskinarvioinnista ja siihen liittyvistä viranomaismenettelyistä. Riskinarviointi on työkalu, jolla materiaalin tai raaka-aineen haitattomuus tietyssä käyttötarkoituksessa osoitetaan. Ohjeen tarkoituksena on selkeyttää riskinarvioinnin roolia osana EEJ-menettelyä, täsmentää eri toimijoiden tehtäviä ja toimivaltaa sekä sujuvoittaa tapauskohtaista päätöksentekoa.

Muistion tarkoituksena on ohjata sekä toiminnanharjoittajien että viranomaisten toimintaa. Luvun 4 ohjeet riskinarviointiin ja arviointiprosessin etenemisen vaiheittainen kuvaus paitsi antavat apua, myös asettavat merkittäviä vaatimuksia toiminnanharjoittajille. Riskien asianmukainen tarkastelu on osa kiertotaloussiirtymää ja vastuullista yritystoimintaa. Uusiomateriaalien riskinarviointiin tarvittaneen jatkossa useimmiten ulkopuolista asiantuntija-apua.

EEJ-menettely on oleellinen työkalu kiertotalouden valtavirtaistamiseksi. Ohjetta viimeisteltäessä on syytä pitää ohjenuorana sitä, että uuden UTU-menettelyn tarkoituksena on edistää kiertotaloutta, ei estää jäteperäisten materiaalien tuotteistamista liiallisen varovaisuuden perusteella. Nyt esitelty riskiarviointikehikko voi vesittää UTU-lakimuutoksen tavoitteet; menettelyn tulee tukea kiertotalousmateriaalien tuotteistamista, ei hankaloittaa sitä. Riskinarvioinnin toimivuus ja hyväksyttäviin riskeihin liittyvä viranomaisharkinta määrittääkin merkittävässä määrin sitä, voidaanko jäteperäisiä materiaaleja hyödyntää korvaamaan neitseellisiä materiaaleja.

On hyvä huomata, että jätelain 5b § ei sinänsä edellytä ohjeessa kuvattua riskinarviointia eikä se ohjaa tällaista menettelyä. Kuvatun riskinarvioinnin tarkoituksena vaikuttaisikin olevan etenkin 5b §:n 1 momentin kohtien 3 ja 4 edellytysten täyttymisen osoittaminen. Oleellista on, että uusiomateriaalien (riskinarvioinnin) vaatimukset eivät ole ylimitoitettuja, eivät ylitä lain vaatimuksia, eivätkä ole päällekkäisiä muiden vaatimusten kanssa (esim. REACH) tai kohtuuttomasti ylitä neitseellisiin materiaaleihin kohdistuvia vaatimuksia.

Ohjeen tulkinnessa haasteellista on se, että riskinarviointi tehdään jäteperäiselle materiaalille kohdistuen sen käyttöön tuotteena, kun samaan aikaan tuotteen markkinoille saattamiseen ja REACH-rekisteröintiin kohdistuvat omat vaatimuksensa. Jäte-, kemikaali- ja tuoterajapinnat hämärtyvätkin tarkastelussa ja ajoittain jää epäselväksi, onko tarkastelun alaisena jäteluonteeseen perustuvat ympäristö- ja terveysriskit vai tuotteen kemialliseen koostumukseen liittyvät riskit. Lisäksi epäselvää on se, miten nämä voidaan erottaa toisistaan, kun kemikaali- ja tuotesääntely ei tunnista eroa jäteperäisen ja muuta perää

olevien ominaisuuksien välillä. Tämä epäselvyys aiheuttaa riskin "väärän" sääntelyn soveltamisesta riskinarvioinnissa (esim. jätelainsäädännön soveltaminen tuotteeseen) ja päällekkäisistä tarkasteluista sekä mahdollisesti eri viranomaisten erilaisista tulkinnoista.

Ohje ei ota kantaa siihen, miten uusiomateriaaleista saatavia ympäristöhyötyjä tulisi painottaa tarkastelussa. Viranomaisen eteen tulee tilanteita, joissa on arvioitava sitä, kuinka hyväksyttävä uusiomateriaalien mahdollisesti aiheuttama riski on. Vaakakupissa toisella puolella ovat materiaalien kierrätyksestä saatavat ympäristöhyödyt, joita ei voi jättää ottamatta huomioon, vaikka niiden arviointi ei kuulukaan eksplisiittisesti osaksi EEJ-menettelyä. EEJ-menettelyn lähtökohtaisena tarkoituksena on tukea kiertotalouden edistymistä.

Ohjeessa on hyvin tunnistettu ja tuotu esiin se, että materiaali, jolla on jokin haitallinen ominaisuus, ei välttämättä aiheuta merkittävää riskiä, jos kyseinen haitta ei voi konkretisoitua hyödyntämistoimen tai materiaalin aiotun käyttötarkoituksen vuoksi. Oleellista onkin, että niin toiminnanharjoittajien hakemuksissa kuin viranomaisharkinnassa osataan tehdä riittävät tarkastelut, joissa päätös ei perustu vain jonkin haitallisen ominaisuuden läsnäoloon.

Ohjeessa viitataan eri tason EEJ-päätöksiin (EU, kansallinen, tapauskohtainen) ja riskinarvioinnin soveltuvuuteen kullekin tasolle. Onko kuitenkin perusteltua ulottaa riskinarviointi soveltumaan myös EEJ-asetuksien kehikossa valmistettaviin EEJ-tuotteisiin? EU:n ja kansallisten EEJ-asetusten rajoissa valmistettavien EEJ-tuotteiden osalta riskinarviointihan on jo tehty asetuksia valmisteltaessa ja toiminnanharjoittajan tulee kaikin tavoin varmistaa ja osoittaa, että se täyttää asetetut vaatimukset. Ohjeen tarvetta ja soveltumista kunkin tason tarkasteluun tulisi mahdollisesti selkeyttää.

Lannoitevalmisteita koskevat erityishuomiot

Ohjeessa erityistä huomiota vaativat lannoitevalmisteet. Vallinnut tulkintakäytäntö jäteperäisten maanparannusaineiden ja lannoitevalmisteiden sallitusta käytöstä maatalouskäytössä ilman ympäristölupaa on ilmeisesti muuttumassa. Tulkinnan muutos muuttaa merkittävästi markkinoita, lisää neitseellisten lannoitteiden käyttöä, heikentää biokaasulaitosten taloutta ja vaikuttaa myös suoraan Suomen kierrätysasteisiin, kun mädäte- ja kompostijäännökset jäävät hyödyntämättä.

Ohjeistuksen perusteella ne lannoitevalmisteet, jotka eivät voi saada CE-merkintää, kuuluvat automaattisesti tapauskohtaisen EEJ-päätöksenteon piiriin siitäkin huolimatta, että osa niistä on kansallisen lannoitevalmistesääntelyn nojalla lannoitteita. Ohjeessa tulisi kaikin tavoin varmistaa, ettei toiminnanharjoittajille kohdistu kohtuutonta hallinnollista taakkaa päällekkäisten vaatimusten täyttämisestä niiden hakiessa tuotestatusta jäteperäisille lopputuotteilleen. Esimerkiksi jos lannoitteisiin liittyviä riskejä hallitaan jo lannoitelainsäädännön kautta, ei EEJ-menettelyssä tulisi edellyttää lisäistä riskinarviointia. Ei ole toivottavaa, että riskinarvioinnin kautta lannoitevalmisteille asetettaisiin lannoitesääntelystä poikkeavia tai lisäisiä vaatimuksia.

Voidaan arvioida, että vuoden 2027 alussa viranomaisessa tulee vireille useita lannoitevalmisteita koskevia EEJ-hakemuksia, mihin tulee myös varautua riittävin resurssein. Ennen uuden UTU-menettelyn voimaantuloa, jäteperäisten maanparannusaineiden ja lannoitevalmisteiden käytön jatkuvuus maataloilla tulisi kuitenkin varmistaa. Kiertotalouteen

etenemistä ei edistä se, että maatilat ohjataan jälleen käyttämään neitseellisiä lannoitteita. Ratkaisuja tulisi hakea viranomaisten kesken, etenkin kun pitkäaikaisen tulkintakäytännön muutokselle ei ole esitetty perusteita.

Teknisiä huomioita

Ohjeluonnoksen nimi ei täysin vastaa sen sisältöä. Voi olla tarpeen harkita ohjeen nimeä vielä niin, että se kuvaa riittävästi sisältöä – kuvataanhan ohjeessa laajasti koko (tapauskohtaisen) EEJ-menettelyn vaiheet, ja se käsittelee varsin seikkaperäisesti myös esimerkiksi REACH-menettelyä. Lisäksi se lienee tarkoitettu sekä toiminnanharjoittajille että viranomaisille, joista toiminnanharjoittajien ohjeistaminen on korostunutta, koska tapauskohtainen EEJ-prosessi lähtee liikkeelle toiminnanharjoittajan laatimasta hakemuksesta, jonka tulisi jo sisältää mahdollisimman kattava riskienarviointi haetun päätöksen perusteluksi.

Dokumentissa työtä kutsutaan myös muistioksi. Saattaa olla syytä selkiyttää, onko kyse ohjeesta vai muistiosta – vai kummastakin. Lausuntoa pyydetään ohjeesta, mutta dokumentin rakenne ja sisältö vastaavat pikemminkin muistiota tai raporttia. Se vaikuttaisikin olevan myös kuvaus sääntelyn tilasta ja kehittämisestä, ja siinä näkyy sen kirjoittaminen samanaikaisesti UTU-sääntelyn valmistelun kanssa. Lähestymistapaa tulisi vielä harkita tai esimerkiksi jakaa dokumentti taustoittavaan osaan ja varsinaiseen ohje-osaan (joka alkaa luvusta 4).

Muistio sisältää jonkin verran lakijargonia (oikeushyvä, edellytyssuhde, ympäristökuva jne.), jotka saattavat vähentää tekstin lähestyttävyyttä. Lukijalle voi jäädä esimerkiksi epäselväksi, mitä on tarkoitettu seuraavalla: ”Esimerkiksi jätteen luokittelun päättymistä koskevalla päätöksellä ja mahdollisella REACH-asetuksen mukaisella rekisteröintivelvoitteella ei ole edellytyssuhdetta.”

Teksti sisältää hyvin pitkiä kappaleita, joita voisi aivan perustellusti pilkkoa luettavuutta edistämään.

Luku 1 Johdanto

Yleiskommentit lukuun 1

-

Luku 2 Ei-enää-jätettä -sääntely

Yleiskommentit lukuun 2

Luku sisältää kuvauksia vallitsevasta sääntelyn tilasta. Ohjeen ajallisen kestävyys kannalta olisi paikallaan, että viittaukset pian vanhenevaan sääntelyyn poistettaisiin. Uusi UTU-sääntely astuu voimaan vuoden 2027 alusta. Esimerkiksi luvussa 2.3. todetaan: ”AVI:n päätösten lisäksi valvontaviranomainen voi toiminnanharjoittajan pyynnöstä ja tämän esittämällä perusteilla arvioida ja todentaa, onko kyse jätteestä vai ei.” Tällainen toimintatapa

poistuu kuitenkin viimeistään vuoden 2027 alusta ja sen sekä muun pian vanhenevan sääntelyn mainitseminen saattaa antaa väärän kuvan lukijalle, joka ei ole perehtynyt sääntelyn kehitykseen. Ohje lienee tarkoitettu otettavaksi käyttöön samassa yhteydessä, kun uusi UTU-sääntely astuu voimaan.

Kommentit alalukuun 2.1 EU-sääntely

-

Kommentit alalukuun 2.2 Kansalliset asetukset

-

Kommentit alalukuun 2.3 Tapauskohtainen sääntely

Luvussa lienee paikallaan poistaa viittaukset AVI:in ja päivittää se vastaamaan nykyistä viranomaisrakennetta.

Luku 3 Toimivalta- ja rajapintakysymykset

Yleiskommentit lukuun 3

Tästäkin luvusta olisi hyvä poistaa viittaukset vanhaan viranomaisrakenteeseen (AVI, ELY) ja mahdollisesti myös muut viittaukset ennen vuotta 2027 voimassa oleviin seikkoihin, sikäli että ohjetta on tarkoitus soveltaa UTU-sääntelyn voimaan tullessa, 1.1.2027.

Kommentit alalukuun 3.1 Johdanto

Ensimmäisessä kappaleessa oleva sana jätejae tulisi vaihtaa jätelajiksi tai jätevirraksi. Jae viittaa pienempään jätekomponenttiin tai yksittäiseen jätekappaleeseen (vrt. Tilastokeskuksen käsitteet).

Sivulla 6 mainittu kohta jää merkitykseltään epäselväksi: "[...] ja erityisesti EU:n tasoisten asetusten rauta-, teräs- ja alumiiniromusta, lasimurskeesta sekä kupariromusta voidaan katsoa olevan vielä toimeenpanon tarpeessa." Tarkoitetaanko kohdalla, että uutta riskienarviointikehikkoa tulisi joltain osin soveltaa huolimatta siitä, että EU-asetus asettaa edellytykset EEJ-tuotteelle?

Kommentit alalukuun 3.2 Sääntelyrajapinnat ja viranomaisen roolit

Luvun toisen kappaleen alusta sana "Sääntelykehityksen" tulisi muuttaa Sääntelykehikoksi.

Luvussa 3.2.1 todetaan, että "Tapauskohtaisessa EEJ-päätöksenteossa viranomainen määrittelee arviointiperusteiden sisällön, joiden täyttyessä tietyn jätteen jätteeksi luokittelu päättyy". Käytännössä kuitenkin jätelain 5b § määrittää arviointiperusteet, joiden täyttymistä viranomainen tarkastelee. Asiaa tulisi selkeyttää, jottei synny väärää mielikuvaa siitä, että viranomainen voisi asettaa omia arviointiperusteitaan.

Tulisiko luvussa 3.2.1 täsmentää esimerkiksi alaviitteellä, minkä lain ja sen kohdan nojalla "Ympäristöviranomaisella on mahdollisuus vaatia esimerkiksi tarkennuksia laadunvarmistusjärjestelmään jälkivalvonnallisena toimenpiteenä, mikäli viranomainen havaitsee, ettei laadunvarmistusjärjestelmä vastaa asetuksen vaatimuksia"?

Luvussa 3.2.3. käsitellään laadunvarmistusjärjestelmää (ja myöhemmin luvussa 4.5). Sopivissa kohdissa tulisi asiaan liittyen tuoda esiin se, että lannoitelainsäädäntö edellyttää myös laatujärjestelmää. EEJ-menettelyssä edellytettävän laadunvarmistuksen ei tulisi olla lisäinen, vaan lannoitelainsäädännön vaatiman järjestelmän tulisi soveltua myös EEJ-päätöksen edellyttämään laadunvarmistukseen.

Luvussa 3.2.3 sivun 10 virke olisi paikallaan pilkkoa tai selkeyttää: "Riippumattoman osapuolen tehtävänä on siis sertifioida, asetuksen laadunvarmistusjärjestelmään kohdistuvien vaatimusten täytyessä, EEJ-tuotetta valmistavan toimipaikan laadunvarmistusjärjestelmä siltä osin kuin se kohdistuu kyseisen jätteen hyödyntämistoimeen mukaan lukien jätteiden vastaanotto."

Sivulla 10 on viittaus väärään lukuun: "Laadunvarmistusjärjestelmän sisällöllisiä kysymyksiä tarkastellaan tämän muistion luvussa 4.4.6."

Kommentit alalukuun 3.3 Rajapinnat käytännössä

Luvussa 3.3.2 olisi paikallaan mainita selvästi, etteivät mädäte ja komposti vaadi REACH-rekisteröintiä.

Sivun 19 luettavuutta tulisi jotenkin helpottaa, esim. kappalejaoin.

Luvussa 3.3.4 (Lannoitevalmistesäätely) tuodaan esiin, että kansallisen lannoitelainsäädännön vaatimukset täyttävällä lannoitevalmisteelle tulee hakea myös EEJ-päätös erillisessä menettelyssä, jotta sen jätestatus päättyy. Vastaavaa asiaa ei ole Kierrätysteollisuuden käsityksen mukaan todettu UTU-HE:ssä (HE 160/2025 vp), vaikka asiaa onkin käsitelty UTU-työryhmän muistiossa. Toiminnanharjoittajien näkökulmasta ja ilmeisemmin myös viranomaiskäytännössä vaatimus on uusi ja aiheuttaa merkittäviä muutoksia lannoitevalmisteiden markkinassa.

Sivulla 20 mainitaan: "Ympäristönsuojelulain mukaan lannoitevalmisteen valmistaminen jätteestä on jätteen laitosmaista tai ammattimaista käsittelyä, johon tarvitaan ympäristöviranomaisen ympäristölupa (YSL 27 §) tai ilmoituspäätös (YSL 115 a §). Näin ollen EEJ-päätökset tehtäisiin käytännössä laitosten lupapäätöksien tai ilmoituspäätöksien yhteydessä." Sama ajatus toistetaan sivulla 21. Kohtien viesti jää epäselväksi ja ne voi tulkita niin, että lannoitevalmisteille ei haettaisi EEJ-päätöksiä uudessa UTU-menettelyssä (siis irtikykettynä lupapäätöksestä), vaan aina lupa- tai ilmoituspäätöksen yhteydessä.

Sivulla 21 tehty avaus ympäristönsuojelulain 32 §:stä on jokseenkin epäselvä ja siinä tulisi käsitellä täsmällisemmin lannoitevalmisteiden erilaisia syötevirtoja.

Luku 4 Riskinarviointi tapauskohtaisessa EEJ-päätöksenteossa

Yleiskommentit lukuun 4

Luvussa 4 esitetty riskinarviointi on vaativa toteutettavaksi ja tulee lisäämään esimerkiksi toiminnanharjoittajien kustannuksia. Haasteena on toteutettavuus ja kustannukset pienemmille toiminnanharjoittajille. Tämän takia on oleellista varmistaa, ettei

riskinarvioinnissa ole yhtään turhaa tai ylimitoitettua vaihetta tai päällekkäistä vaatimusta kemikaali- ja tuotesääntelyn kanssa.

Eri menettelyjen (EEJ, kemikaali, tuote) keskinäisten ajallisten suhteiden tulee olla selkeitä ja hyvin kuvattu.

Riskiarvioinnin vaativuuden näkökulmasta onkin perusteltua, että Suomessa laaditaan jatkossa lisää kansallisen tason EEJ-asetuksia. Samalla on tarpeen varmistaa, ettei kansallisen tason asetukset muodostu esteeksi useimpien toiminnanharjoittajien jätteiden tuotteistamiselle liian tiukkojen raja-arvojen perusteella (kuten on käynyt betonilietteen kohdalla, jonka hyödyntämisen lannoitevalmisteena betonijätteen kansallinen EEJ-asetus käytännössä lopetti).

Luvussa 4 kirjoitetaan konservatiivisesta arvioinnista, jolla viitataan pahimman mahdollisen skenaarion huomioon ottamiseen tai herkeimpään kohteeseen perustuvaan arviointiin. Varovaisuusperiaatetta korostava linja voi estää jäteperäisten materiaalien tuotteistamisen. Konservatiivisuutta perustellaan myös sillä, ettei EEJ-päätöksissä rajoiteta EEJ-tuotteiden käyttökohteita. Kaikissa tapauksissa pahimman mahdollisen vaihtoehdon perusteella asetetut raja-arvot tai hylätty päätös eivät ole kuitenkaan perusteltuja. Joissain tilanteissa voi olla paikallaan, että konservatiivisten raja-arvojen tai päätöksen antamatta jättämisen sijaan päätöksessä määrätäänkin tarkemmin käyttökohteista. Onko käyttökohteista määrittämiselle esteitä tapauskohtaisessa EEJ-päätöksessä vai kuuluuko käyttökohteiden määrittäminen vain osaksi EEJ-asetusten laadintaa?

Kommentit alalukuun 4.1 Johdanto

Johdannon lopussa oleva kohta on sanomaltaan epäselvä. Mitä lisäistä se tuo tekstiin, kun toiminnanharjoittajan on joka tapauksessa oltava perillä EEJ-tuotteensa vaikutuksista riippumatta siitä, missä tarkoituksessa jätteeksi sittemmin päätynyttä tuotetta käytettiin. (s. 21: "Lisäksi on otettava huomioon, voiko jäteperäisen materiaalin aiottuun uuteen käyttötarkoitukseen liittyä sellaisia riskejä, joita sen aiemmassa ei-jätteenä tapahtuneessa käytössä ei ollut. Tällöin riski voi aiheutua myös alkuperäisen tuotteen ominaisuuksista, jotka eivät liity EEJ-menettelyn kohteena olevan raaka-aineen tai materiaalin jäteluonteeseen. On mahdollista, että alkuperäisen tuotteen valmistuksen aikana lainsäädännön vaatimukset olivat nykyistä väljemmät ja siksi tuote, sellaisenaankaan, ei enää olisi saatettavissa markkinoille (so. se ei täyttäisi nyky-lainsäädännön vaatimuksia)").

Kommentit alalukuun 4.2 Riskinarviointiprosessi

Luvussa mainitaan, ettei lannoitelainsäädäntö tai maa- ja kiviaineksia koskeva sääntely kata kaikkia mahdollisia haitta-aineita tai epäpuhtauksia. Kierrätysteollisuus ei pidä täysin tarkoituksenmukaisena sitä, että ohjeistetaan tarkastelemaan kaikki mahdolliset haitta-aineet ja epäpuhtaudet sellaisten jätteiden osalta, joille on jo määritelty keskeiset tarkasteltavat haitta-aineet ja epäpuhtaudet ja lisäksi asetettu raja-arvoja jätevirtoja koskevassa muussa sääntelyssä. Rajanveto siitä, mitä tulisi tarkastella ja mitä ei, on haastavaa, mutta vaatimusten ei tulisi kuitenkaan olla ylimitoitettuja ns. varmuuden vuoksi tarkistuksia.

Sivulla 24 luettelon kohtaa 3 voisi hieman jaotella esimerkiksi sisennyksillä luettavuuden helpottamiseksi (kuten on esimerkiksi tehty sivulla 25 kohdassa 4).

Sivulla 25 viimeisen kappaleen ensimmäinen virke on jokseenkin vaikeaselkoinen, mahdollisesti virheellisen pilkutuksen vuoksi (?). Virkettä kannattaisi selkeyttää.

Kommentit alalukuun 4.3 Riskien tunnistaminen ja määrittäminen

Sivun 30 POP-jätteitä koskevassa taulukossa on pientä luettavuutta häiritsevää epätarkkuutta lauserakenteissa kohdassa, jossa viitataan YM:n oppaaseen ("on kootusti myös poikkeuksellisesti sallittu").

Luvun 4.3.4.2 alussa on oletettava neitseellisen raaka-aineen korvaamisesta, joka varmasti on todennäköisin vaihtoehto, mutta on kuitenkin mahdollista, että tulevaisuudessa jäteperäisille materiaaleille kehitetään uusia hyödyntämistoimia sekä käyttötapoja ja -kohteita, joiden osalta voi olla vaikea määrittää vertailumateriaalia.

Sivun 34 alussa on hieman epäselvästi todettu: "Näin ollen ne eivät ole osa EEJ-menettelyä". Toteamusta kannattanee selventää tai perustella.

Kommentit alalukuun 4.4 Tapauskohtainen riskinarviointi

-

Kommentit alalukuun 4.5 Laadunvarmistus ja laadunvarmistusjärjestelmä

Ks. luvun 3 kohdalla kommentti lannoitevalmisteiden laadunvarmistusjärjestelmästä. Laadunvarmistukselta edellytettyjen vaatimusten tulee vastata sitä, mitä lannoitelaissa vaaditaan laatuvarmistusjärjestelmältä, jotta kahteen eri "menettelyyn" on mahdollista käyttää samaa laadunvarmistusjärjestelmää.

Luku 5 Tapausesimerkit

Yleiskommentit lukuun 5

Lukuun valitut tapausesimerkit havainnollistavat, mitä asioita EEJ-arvioinnissa tulee ottaa huomioon. Tapausesimerkkejä voisi kuitenkin olla monipuolisemmin erityyppisistä jätteistä.

Kommentit alalukuun 5.1 Kemikaalijätteet ja niiden seokset

-

Kommentit alalukuun 5.2 Maanvaraisesti sijoitettava jäteperäinen materiaali

Luvussa sanotaan: " Koska EEJ-tuotteiden käyttöä ei voida lähtökohtaisesti rajata vaan korkeintaan ohjeistaa, tällaiset riskit voivat estää EEJ-status myöntämisen." Mikä estää antamasta EEJ-päätöksessä määräyksiä myös EEJ-materiaalin käytöstä (vastaavasti kun tehdään EEJ-asetuksissa)?